

af, saa paalægger Loven en fordærvelig Evang for disse Troessamfunds Præster. For et blot Dnsfes Skyld, et Dnsfe, der, som sagt, er overflødig, da denne Lov har sikket dem tilstrækkelig Magt til at indgaae Ægtefæb, for dette blotte Dnsfes Skyld skulle de Vedkommende herefter kunne, — de faae hvad man kalder Frihed, thi Frihed er Magt — kunne vege enten til Høire eller Venstre. De kunne sige: nu skulle vi staae de forskellige Confessioner i Landet det fuldkomment indpræntet, at f. Ex. Brudgommens Præst, som er en Lutheraner, skal vie ham til en Jøvinde, uden Hensyn til hvad hans egen Samvittighed kan have at indvende derimod, eller Brudgommens Præst, som er en Katholik, vie ham til en Jøvinde og saa fremdeles. I Henshold til dette — idet jeg tager tilbage det uforsigtige Udtryk i Minoritetsbetænkningen, hvor jeg har sagt, at det var blevet til „Lov“, medens jeg skulde have sagt, at det var Regjeringspraxis, og tager tilbage den urigtige Maade, hvorpaa jeg har forstaaet denne Paragraph, naar jeg troede, at den gik ud paa at staae Vedkommende kirkelig Bielse, efterat de havde faaet den borgerlige, — maa jeg gjøre gjældende, netop efter disse Berigtigelser af hvad jeg sidst ikke havde tilstrækkeligt klaret mig, men som jeg skylder den høitærede Cultusminister, hvad jeg nu troer at have faaet gjort tilstrækkeligt iøinefaldende, at denne Paragraph er overflødig med Hensyn til vedkommende Brudepar og med Hensyn til Præsterne, saalænge man fastholder den Anskuelse, at det forlangte alligevel vil stæe; og at den har noget Trykkende i høi Grad, dersom man har nogen Sands for, at Præsterne ikke bør offres for et aldeles individuelt Dnsfes Skyld.

Blechingberg: Ligesom jeg har indskrænket mig til at stille saadanne Endringer

forslag til nærværende Lov, som jeg fandt paatrængende nødvendige, saaledes har jeg fra dette sidste Standpunkt opfattet en Forandring af § 9, og til den Ende har jeg villet bringe under Thingets Overveelse, om der ikke skulde være Anledning til en saadan Forandring. Der er i denne Henseende gaaet ud fra den Forudsætning, at Børnene ikke ere Forældrenes Eiendom, og at Staten har Ret til at vaage over, at Børnene ikke mishandles, og ligesaa lidt mishandles paa Sjæl, som paa Legeme. Denne Statens Myndighed til at værne dersom er anerkjendt i selve Lovforslaget, navnlig i Paragraphens tredje Sætning, hvor der under visse Forudsætninger er betinget, at en Forandring i den tidligere tagne Bestemmelse om, i hvilken Tro Børnene af det blandede Ægtefæb skulde opdrages, skal være afhængigt af, at Cultusministeriet dertil giver sit Samtykke. Jeg ønsker denne Bestemmelse udstrakt til det foregaaende Tilfælde, navnlig hvor en truffen Overenskomst om, i hvilken Tro Børnene af saadanne Ægtefæber skulde opdrages, forandres ved en senere Overenskomst mellem vedkommende Ægtefolk. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at selv den første Passus i § 9 er betænkkelig nok, navnlig fra Folkekirkens Standpunkt; den er betænkkelig i særdeleshed, naar man tænker sig den katholske Mand, saaledes som den fremtræder i Behandlingen af deslige Forhold, hvad den katholske Lære indskærper de katholske Præster under slige Forhold, at de nemlig skulle foreholde den katholske Mand eller Kvinde, der vil indlade sig i et saadant Ægtefæb, at de begaae Synd, og at den eneste Maade til at affone Synden er at vinde alle Børnene for den katholske Tro, og fremfor Alt i denne Henseende at see at virke paa den qvindelige Deel.